

Три грѣшки.

Сичкото общество се смѣеше съ гласъ подиръ расказа на майора Ш. А майоръ Ш. бѣше расказалъ, наистина, прѣсмѣшна история, що му се случила въ Парголово, едно отъ аристократическитѣ дачни селца около Петербургъ.

Влѣзълъ въ великолѣпната градина съ раскошни фонтани и чудесенъ шалѣ на княза Х., сѣдналъ на едно столче въ аллеитѣ, исчукалъ съ бастуня си и заржчалъ на младата княгиня М., фрейлина на императрицата, да му донесе селтерска вода! Ш. погрѣшно зель градината за общественна расходка, княжеский шале — за ресторанъ, а князовата дщерка — за прислужница на посѣтителитѣ. Фрейлинта на императрицата, като разбрала, че е българинъ, учтиво му посочила градината, дѣто може да утоли жаждата си.

— И сега се конфузж отъ грѣшката си, — добавяше майорътъ; — а тогава стори ми се, че се сбрахъ, тѣй на купъ, станахъ на топка и мѣжахъ да се побержъ въ орѣхова черупка отъ смущение и срамъ.

— Азъ бѣхъ жертва на подобна грѣшка съ една дама, — каза гѣсподинъ Д..., — и макаръ, че тя не бѣше обитателка на Аничковий Дворецъ и това се случи не тѣй далеко, а тука въ градината, при оная маса, азъ